

Врятуй нас

Рубі виключають зі школи, а мама, її найближча у світі людина, навіть не дає можливості все пояснити. Водночас батько Джеймса не зупиняється ні перед чим, щоб зберегти репутацію компанії, не цураючись брудних методів і руйнуючи життя своїх дітей. Чи вдасться закоханим врятувати майбутнє, дружбу, стосунки?

«Врятуй нас» — завершальна частина романтичної трилогії, але це не кінець історії кохання. Адже мрії варті того, аби за них боротися!

МОНА КАСТЕН

Вряди

1

ГРЕХЕМ

Мій дідусь раніше часто запитував мене: «Якщо настане день, коли ти все втратиш, то що робитимеш?» Я ніколи до пуття не замислювався над цим питанням і щоразу відповідав те, що спадало на думку.

Коли мені було шість років і мій брат зумисне зламав наш іграшковий екскаватор, моя відповідь звучала так: «То я полагоджу екскаватор».

Коли мені було десять і ми переїхали з Манчестера в передмістя Лондона, я зухвало кинув: «То я знайду собі нових друзів».

А коли померла мама, я, сімнадцятирічний, намагався бути сильним для моїх батька й брата: «Ми впораємося».

Навіть тоді я не міг опустити рук.

Та ось тепер, коли мені майже двадцять чотири, у цьому кабінеті, де я почуваюся, мов якийсь злочинець, я не знаю відповіді. Ця ситуація видається мені безвихідною, а майбутнє — непевним.

Я висуваю скрипучу шухляду письмового столу з важкої деревини й дістаю звідти ручки та записники, які поклав туди минулого року. Мої рухи повільні, руки наче налиті свинцем. Утім, маю поспішати: мені наказали покинути будівлю, доки не скінчилася обідня перерва.

Вас звільнено. Негайно. Я забороняю Вам будь-який контакт з учнями Макстон-холу. У разі порушення цієї заборони ми

напишемо відповідну заяву.

Ручки випали в мене з рук і розлетілися по підлозі.

Дідько!

Я нахилився, зібрав їх і недбало кинув у коробку — до купи всіляких записок, підручників, старого глобуса мого дідуся й методичних матеріалів, які я підготував на завтра, а тепер, власне, міг би викинути, та ніяк не міг наважитися.

Я оглядаю кабінет. Полиці спорожніли, і лише кілька клаптиків паперу на столі нагадують про те, що кілька годин тому я тут працював.

Ти сам винен — раз по раз торочить у голові злий голос.

Я торкаюся пульсуючих скронь і востаннє перевіряю всі шухляди в письмовому столі. Я мушу поквипитися, але мені нестерпно боляче покидати це місце. Кілька тижнів тому я вирішив шукати роботу в іншій школі, щоб можна було бачитися з Лідією. Однак є величезна різниця — піти за власним бажанням чи попід руки з охоронцями.

Я тамую кипіння гніву й знімаю пальто з дерев'яної вішалки. Надягаю його, хапаю коробку та прямую до дверей. Не озираючись, виходжу з кабінету.

У голові роєм купа запитань: Чи знає Лідія? Як вона почувається? Коли я її знову побачу? Що мені тепер робити? Чи візьмуть мене на роботу вчителем деінде? А що як ні?

Однак відповіді на жодне з них немає. Я долаю паніку, яка сповнює мене, та чвалаю до секретаріату, щоб повернути ключі. Повз мене пробігають учні, деякі привітно вітаються. До горла підступає клубок. Мені насилу вдається усміхнутися у відповідь. Я обожнював це місце.

Я звертаю у коридор, де розташований секретаріат, аж раптом відчуваю на собі чийсь крижаний погляд. Я зупиняюся так різко, що здаду на мене хтось наскакує, та мені байдуже. Я обертаюся й бачу високого русявого хлопця, якому завдячую цією халепою.

Джеймс Бофорт має збіса спокійний вигляд, ніби це не він щойно занапастив моє життя.

Я знав, на що він здатний. І розумів, що не варто з ним заїдатися. «Він і його друзі непередбачувані, — попереджав мене Лексінгтон у мій перший день у школі. — Майте це на увазі». Я тоді пустив повз вуха його слова, адже знав інший бік історії. Лідія розповіла мені, що цей хлопець сильно потерпає від своєї сім'ї та спадщини і що він потайний навіть із нею.

Озираючись назад, почуваюся бовдуром, бо не був обережніший. Я мав розуміти, що Джеймс заради Лідії зробить будь-що. Схоже, крах моєї кар'єри для нього не більше, ніж дрібничка.

Поруч із Джеймсом стоїть Сирил Вега, якого мені, на щастя, не довелося вчити. Не знаю, чи зміг би дотримуватися професійної етики. Щоразу, коли бачу його, перед очима зринає картина — він поруч із Лідією. Як вони разом виходять зі школи і сідають у Rolls-Royce. Як вони сміються. Як він обіймає її та втішає після смерті матері, чого я зробити так і не спромігся.

Я міцно заціплюю зуби і йду далі, притискаючи до себе коробку. Наближаючись до хлопців, я сильніше стискаю ключі у кишені пальта. Обличчя у них холодні й непроникні, як маски.

Я зупиняюся перед дверима секретаріату й звертаюся до Джеймса:

— Тепер ти задоволений?

Він не реагує, і в мені починає вирувати гнів.

— Про що ви взагалі думали? — питаю я, пильно дивлячись на нього. Він мовчить. — Ви усвідомлюєте, що руйнуєте життя людей?

Джеймс переглянувся із Сирилом, і його щоки зашарілися — так само, як у його сестри, коли вона сердиться. Вони дуже схожі, але водночас різні, як два полюси.

— Це ви мусили думати про наслідки, — вишкірився Сирил.

Його очі лиховісно блищали, і мені спало на думку, що вони, ймовірно, разом придумали план, як мене позбутися.

Погляд Сирила просвічував впливовістю і пихою. Він може зробити зі мною все, що захоче, і байдуже, що я старший за нього. Він переміг. І він про це знає. Перемога читалася в нього на обличчі й у його зухвалій поведінці.

Я безсило розсміявся.

— Мене дивує, що ви ще можете сміятися, — провадив він. — Це кінець. Вас вивели на чисту воду. Ви це розумієте?

Я стиснув ключі так міцно, що металеві зубці врізалися мені в шкіру. Невже цей багатий хлопчисько думає, що я цього не знав? Не знав, що всім однаково, де й коли ми з Лідією познайомилися? Що нам ніхто не повірить, якщо ми скажемо, що кохали одне одного ще до мого приходу в Макстон-хол? І що ми припинили стосунки, коли дізналися, що я стану її вчителем? Звісно, я це знав. Утім, відтепер і надалі я буду тим

огидним типом, який на початку своєї вчительської кар'єри завів роман зі школяркою.

Від цієї думки мені стає погано.

Я заходжу до секретаріату. Дістаю з кишені ключ від свого кабінету, зі стуком кладу його на стійку й розвертаюся. Минаючи хлопців, краєчком ока помічаю, як Сирил суне в руку Джеймсу телефон.

— Дякую за це, друже, — каже він.

Я хутко йду до виходу, та кожен крок завдає мені болю, кожен подих обпікає. У вухах стугонить дзвін, який поглинає всі звуки довкола. Сміх учнів, їхні гучні кроки, скрип дверей, через які я покидаю Макстон-хол і ступаю в невідомість.

РУБІ

Я ніби закам'яніла.

Коли водійка автобуса сказала, що ми прибули на кінцеву зупинку, я не відразу збагнула, що це взагалі означає. Лише за якусь хвилю второпала, що мушу вийти, якщо не хочу поїхати назад у Пемвік. Усі сорок п'ять хвилин дороги я мордувалася своїми думками.

Мої ноги тремтять, коли я спускаюся сходами автобуса. Я так міцно тримаюся за ремені рюкзака, наче вони можуть бути мені опорою. Мене не полишає відчуття, що я потрапила всередину смерчу, з якого немає вороття, і я вже не розумію, де верх і де низ.

Не можу повірити, що все це відбувається насправді. Мене не могли вигнати зі школи! Моя мрія про Оксфорд не може розбитися на друзки!

Здається, я божеволію. Мое дихання прискорюється, а пальці судомно стискаються. По спині стікає піт, а голова паморочиться. Я заплющую очі й вкотре намагаюся заспокоїти дихання.

Коли я розплющую їх, відчуття, ніби мене от-от знудить, більше не виникає. Уперше після того, як я вийшла з автобуса, світ довкола нарешті став реальним. Я проїхала на три зупинки далі. Я на іншому краю Гормсі. Раніше я страшенно розлютилася б на себе. Утім, зараз я відчуваю полегшення, бо не можу повернутися додому. Не після того, як мама так дивилася на мене.

Є лише одна людина, з якою я хочу поговорити. Єдина людина, якій я довіряю та яка знає, що я ніколи такого не утнула б.

Ембер.

Я пішла в бік місцевої школи. Неподалік вовтузився гурт хлопчаків, які хотіли штовхнути в кущі якогось бідолаху. Побачивши мене, вони притихли й пройшли повз, опустивши голови.

Що ближче я підходила до школи Гормсі, то дивніше почувалася. Два з половиною роки тому я відвідувала цю школу. І хоча я не сумувала за тими часами, але знову опинитися тут — це все одно що здійснити подорож у минуле. Правда, тоді ніхто не роздивлявся мене, бо я не мала на собі форми приватної школи.

Я піднімаюся сходами. Стіни будівлі, які, ймовірно, були колись побілені, тепер пожовкли, а з віконних рам

відшаровувалася фарба. Було очевидно, що коштів школі бракує.

Я проштовхуюся повз натовп школярів, які мчать на мене неспинним потоком, і намагаюся нагледіти бодай одне знайоме обличчя. Незабаром я помічаю дівчину з двома косичками, туго заплетеними навколо голови, яка виходить зі школи разом із хлопцем.

— Мейзі! — гукаю її я.

Мейзі зупиняється й роззирається навкруги. Помітивши мене, вона просить свого друга зачекати й пробирається до мене.

— Рубі, — промовляє вона. — Привіт. Як справи?

— Ти не знаєш, де Ембер? — запитую я. Голос мій лунає цілком природно, що доволі дивно, адже почуваюся я зломленою.

— Я думала, що Ембер захворіла, — відповідає Мейзі, нахмуривши брови. — Її сьогодні не було в школі.

— Що?

Цього не може бути. Сьогодні ми з Ембер вийшли з дому разом. Якщо вона не була в школі, то куди ж її, хай їй трясця, понесло?

— Вона написала, що лежить з хворим горлом, — Мейзі стонула плечима й поглянула в бік свого друга. — Напевно, вона вдома, і ви просто розминулися. Слухай, у мене зараз побачення. Нічого, якщо я...?

Я кивнула.

— Звісно. Дякую.

Вона помахала мені, потім спустилася по сходах і взяла свого хлопця під руку. Я дивилася їм услід, поки думки шугали в моїй голові. Якби в Ембер справді вранці боліло горло, я про це знала б. Вона не скидалася на хвору й не поводитися дивно. За сніданком усе було як завжди.

Я дістаю з кишені телефона. Три пропущені дзвінки від Джеймса. Я видаляю сповіщення, а мої щоки палахкотять.

Це я зробив ті фотографії — його голос досі лунко одгукує у голові, і я намагаюся притлумити важке відчуття у себе в грудях. Я набираю Ембер. Гудки йдуть, значить, її телефон увімкнений. Однак вона не відповідає навіть після десятого гудка. Тоді я пишу повідомлення.

Будь ласка, передзвони. Мушу терміново поговорити з тобою.

Надсилаю його й кладу телефон у кишеню, потім спускаюся по сходах і озираюся на школу. Почуваюся ніяково. Безсумнівно, мене більше нічого не пов'язує із цим місцем. Однак те саме вже стосується й Макстон-холу.

Для мене ніде немає місця — промайнуло в голові.

З цією думкою я подаюся геть. Мимохіть повертаю ліворуч і прямую головною вулицею — до житлового кварталу, хоча додому й не хочеться йти. Я не винесу, якщо мама ще раз подивиться на мене таким розчарованим поглядом, як у кабінеті Лексінгтона.

Про сьогоднішні події я думаю без упину. Знову й знову чую голос ректора. Як він кількома словами знищив моє майбутнє, усе, над чим я наполегливо працювала останні кілька років.

Проходячи повз кафе й маленькі крамнички, я чую розмови школярів, які поволі бредуть додому. Вони говорять про домашнє завдання, про вчителів, про різні пригоди на перерві. І тут мені наворачтається на думку, що я більше ніколи не вестиму таких розмов. Я плетуся під сонцем, яке, здається, насміхається з мене, і міркую про те, що в моєму житті не залишилося нічого. Ні школи, ні сім'ї, ні хлопця.

Очі заходять слізьми, хоч як я намагалася їх стримати. Мені потрібна моя сестра. Мені потрібен хтось, хто скаже, що все буде добре, хоча я й сама в це не вірю.

Я дістаю телефона з кишені, аж тут біля мене зупиняється машина. Краєчком ока я помічаю темно-зелений кузов, іржаві диски і брудні вікна. Я не знаю нікого, хто їздить на такій машині, тож чвалаю собі далі, не звертаючи на неї уваги.

Утім, машина їде за мною. Я повертаюся вбік, щоб до пуття роздивитися її, аж тут опускається вікно водія.

Ця людина була, мабуть, останньою, яку я очікувала побачити. Від здивування я стала мов укопана.

— Рубі? — вигукує Рен.

Схоже, вигляд у мене жахливий, бо Рен примружився і навіть висунувся з вікна, щоб ліпше розгледіти мене.

— У тебе все гаразд?

Я заціпила зуби. Не маю ані найменшого бажання розмовляти з Реном Фіцджеральдом. Я здогадуюся, чому у нього такий дивний погляд. Очевидно, чутки про те, що мене вигнали з Макстон-холу, уже розлетілися по всій школі. Хвиля неприємного жару пронизує моє тіло, і я мовчки крокую далі.

Позаду мене грюкають дверцята, і незабаром я чую швидкі кроки.

— Рубі, стривай!

Я зупиняюся й заплющую очі. Потім роблю три глибокі вдихи. Мушу вгамувати ту бентегу, яка панує у моїй душі, перш ніж обернутися до Рена.

— У тебе такий вигляд, наче ти будь-якої хвилини можеш знепритомніти, — мовить Рен. — Може, тобі потрібна допомога?

Я тихо фиркаю.

— Допомога? — хриплю я. — Від тебе?

Рен стискає губи.

— Алістер розповів мені, що трапилось. Це повне лайно.

Я закликаю й відводжу погляд. Тож це правда. Про це вже говорять у школі. Просто чудово. Я розглядаю фасад фітнес-центру по той бік вулиці. Кілька людей тренуються на бігових доріжках, інші піднімають штангу. Може, мені варто теж туди податися? Навряд чи комусь спаде на думку шукати мене у фітнес-центрі.

— Дивовижно, — пробурмотіла я.

Хочу йти, але щось змушує мене затриматися. Можливо, той факт, що Рен вийшов не з лімузина, а з машини, яка, здається, от-от розвалиться на ходу. Можливо, його погляд: він видавався серйозним і щирим. А може, тому, що ми з ним стояли в Гормсі, де я геть не сподівалася зустрітися з людиною штибу Рена Фіцджеральда.

— А ти що тут робиш?

Рен стенув плечима.

— Я тут випадково опинився.

Я підняла брови.

— У Гормсі. Випадково.

— Послухай, — змінив тему Рен. — Я не вірю, що Джеймс має до цього якийсь стосунок.

— Це він доручив тобі переконати мене в цьому? — спитала я тремтливим голосом.

Рен похитав головою.

— Ні. Але я знаю Джеймса. Він мій найліпший друг. Він не вчинив би так.

— На цих знімках скидається на те, ніби я обнімаюся з учителем, Рене. І Джеймс зізнався, що це він їх зробив.

— Може, він їх і зробив. Та це не означає, що він надіслав їх Лексінгтону.

Я стиснула губи.

— Джеймс не зробив би цього, — наполягає Рен.

— Чому ти такий упевнений? — запитую я.

— Тому що я знаю, як Джеймс ставиться до тебе. Він ніколи не заподіяв би тобі шкоди.

Він говорив це з такою впевненістю, що в моєму серці зблиснула надія. Втім, хіба щось важить те, що фото надіслав не Джеймс? Для чого він їх узагалі зробив?

— Я сам хотів би дізнатися, що це все означає, — сказав Рен.

— Я зараз їду до нього. Їдьмо зі мною, Рубі. І ти сама в усьому пересвідчишся.

Я витріщилася на Рена. Мені так і кортіло запитати в нього, чи не відбився він глузду. Але щось зупиняло.

Гіршим цей день уже не буде. Хай там що, втратити мені вже нічого.

Я ігнорую внутрішній голос, що волає в моїй голові, не роздумуючи, йду до іржавої машині Рена й сідаю в неї.

2

ЛІДІЯ

Звістка про те, що Грехема звільнили, розійшлася Макстон-холом з неймовірною швидкістю. Нестерпно було стояти перед школою й чекати, коли Персі забере мене. До того ж я не могла додзвонитися ні до Джеймса, ні до Рубі, не кажучи вже про Грехема. Від однієї лише думки про те, як йому зараз, мені стає зле, а невідомість зводить мене з розуму.

Коли я нарешті дісталася додому, то, зачинившись у своїй кімнаті, почала знову йому телефонувати. Нарешті почувши його голос, я з полегшенням зітхнула.

— Грехем?

— Так. — Його голос був холодним.

— Мені так шкода, — тихо промовила я, сновигаючи по кімнаті. Серце моє мало не вистрибувало з грудей. — Мені так шкода. Я цього не хотіла.

Грехем різко вдихнув.

— Це не твоя вина, Лідіє.

Утім, це не так. Це я винна у тому, що Грехема й Рубі вигнали зі школи.

— Я сьогодні ж поїду до ректора Лексінгтона й усе поясню. Усе буде добре, повір мені. Я візьму провину на себе й...

— Лідіє, — м'яко увірвав він мене.

— Рубі теж виключили зі школи. Вона цього не заслужила. Я не можу допустити, щоб її покарали за те, чого вона не робила.

— Лідіє, я... — я не встигла почути всю фразу, бо хтось вирвав з моєї руки телефон. Шокована, я обернулася.

Переді мною стояв батько й дивився на мене крижаними очима. Він глипнув на дисплей мого телефона й завершив виклик.

— Гей! Що... — почала було я.

— Ти більше ніколи не розмовлятимеш із цим учителем, — сказав батько крижаним голосом. — Ти зрозуміла?

Я розтулила рот, але холод у голосі батька та лють в його очах стримали мене.

Він знає.

Батько знає про мене й Грехема.

О Боже.

— Тату... — відчайдушно прошепотіла я.

Від цього його обличчя спотворилося болючою гримасою.

— Якби твоя мати була жива, їй було б соромно за тебе.

Він промовив це так спокійно, що я не відразу усвідомила сенс його слів. Вони зачепили мене за живе, і я на крок відступила від нього.

— Дозволь мені пояснити, тату. Усе насправді не так, як ти думаєш. Ми з Грехемом були знайомі ще до того, як він...

Раптом батько підносить руку вгору й щосили жбурляє мій телефон об стіну. Телефон розлітається на окремі частини, а я отетеріло спостерігаю за цим.

— Повторюю востаннє: ти більше ніколи не спілкуватимешся з цією людиною. Ти зрозуміла? — Його голос тремтить од люті.

— Я просто хочу тобі пояснити, що це...

— Я не бажаю чути твої пояснення, Лідіє, — увірвав він мене. Ненавиджу, коли він такий. Він не хоче мене слухати, хоча точно знає, що мені є що сказати.

— Я не для того всіма способами захищав твою репутацію, щоб ти прийняла ще одне легковажне рішення. Із цим покінчено, зрозуміло?

Мене наче облили крижаною водою. Знадобився якийсь час, щоб я оговталася.

— Що ти маєш на увазі? У який спосіб ти захищав мою репутацію?

Обличчя батька закам'яніло.

— Я подбав про те, щоб честь нашої родини не була заплямована. Ти мала б радіти, а не свердлити мене поглядом.

До горла підступив клубок.

— То це був ти? — прохрипіла я. — Ти передав фото ректору Лексінгтону?

Батько упер у мене свої очі.

— Так.

У легенях запекло. Мене почало нудити, світ пішов обертом. Однією рукою я схопилася за стілець, щоб не впасти.

Мій батько винен у тому, що Ґрехем втратив роботу, а дівчину Джеймса виключили зі школи.

— Навіщо ти це зробив? — прошепотіла я.

Моя потреба пояснити йому ситуацію розвіялася пилом. У моєму серці ще залишалося місце для сумнівів, як і для невимовної люті, яка щосекунди употужнювалася.

— Твоя таємниця могла зруйнувати нашу сім'ю. Чи тобі було байдуже до цього? Чому ти поводитися так безвідповідально?

Наша сім'я для тебе нічого не важить? — почав допитуватися батько.

— Сім'я? Та тобі начхати на цю сім'ю! — прошипіла я, стискаючи кулаки. Руки тремтіли, серце шалено гупало. — Єдине, що тебе турбує, це гроші. Тебе не цікавить, як нам із Джеймсом ведеться після маминої смерті. І тепер ти стоїш переді мною й вимагаєш, щоб я раділа, бо ти вигнав мого хлопця зі школи?

При слові «хлопець» він здригнувся, втім, його обличчя залишалося нерухомим.

— Я зробив би й більше заради честі нашої сім'ї.

Його спокійний голос зводив мене з розуму. Дихання почастишало, а нігті глибоко вп'ялися в долоні.

— Ти маєш бути мені вдячна, Лідіє, — кинув він.

Я більше не могла стримувати свій гнів. Я більше не могла стримувати слова, які незборимо рвалися назовні.

— Можливо, ти й зумів викинути Ґрехема зі школи, але тобі не під силу викреслити його з мого життя! — крикнула я, не стримуючи емоцій.

— Не варто сумніватися в моїх силах.

Батько обертається й прямує до виходу. Та я ще не закінчила.

— Ні, ти не можеш. Тому що я вагітна.

Він завмирає, а тоді дуже повільно повертається до мене.

— Що?

Я зухвало підводжу голову.

— Я вагітна. Від Ґрехема.

Було так дивно спостерігати за його реакцією. Якусь мить він просто дивився на мене й кліпав, як той кумедний чоловічок на GIF-зображенні, популярному вже кілька місяців. Потім на його щоках, чолі та шиї почали проступати червоні плями.

Я гадала, що бачила всі форми батьківського гніву. Ми з Джеймсом доволі рано навчилися тлумачити найменші зміни в його міміці та поставі, щоб вчасно забратися з його очей.

Проте таким, як зараз, я батька ще не бачила.

Погляд його затримався на мені на одну секунду, потім ще на одну, і я поволі відступила назад, бо не могла передбачити, що станеться далі. Однак батько обернувся й вийшов із кімнати, не промовивши ні слова.

Двері грюкнули так сильно, що я мимоволі здригнулася. Я притиснула долоню до грудей і глибоко зітхнула. Я відчувала, як несамовито калатає моє серце.

Не минуло й десяти секунд, як двері розчахнулися навстіж. Батько повернувся в кімнату й став переді мною.

— Він про це знає? — запитав він так тихо, що я заледве його розчула.

Питання заскакує мене зненацька, і мені знадобилося кілька секунд, перш ніж я похитала головою.

— Ні, я...

— Добре, — уриває мене батько. Тоді, не дивлячись на мене, він відчиняє двері моєї гардеробної й зникає там. За мить я чую якийсь грюкіт.

Я мчу до дверей і бачу, що батько дістав із верхньої полиці шафи одну з моїх великих валіз. Потім схопив дорожню сумку і

жбурнув поруч із нею. Після цього він ногою розтулив валізу й почав укидати в неї мій одяг, зриваючи його з вішалок і висмикуючи з полиць.

— Що ти робиш?

Батько не реагував. Немов знавіснілий, він хапав футболки, блузки, штани, спідню білизну, сумки та взуття. Волосся від тієї шарпанини у нього скуйовдилось, плями на обличчі та шиї ставали все червоніші. Навіть коли валіза вже була повна, він не припинив жбурляти мої речі, і вони височіли безладною купою поверх сумки й на підлозі.

— Тату, що ти робиш? — кричу я й роблю крок уперед, щоб зупинити його. Я хапаю його за руку, але він висмикує її. Від цього його руху мене відкидає назад, і я заледве встигаю схопитися за одвірок.

Цієї миті до кімнати влітає Джеймс.

— Що тут відбувається? — лементує він і пильно роздивляється мене, щоб упевнитися, що зі мною все гаразд. Побачивши батька в гардеробній, він ошелешено витріщається на нього.

— Тату, що ти робиш? — питає він.

Батько обертається й тицяє в нього пальцем.

— Ти знав про це? — вигукує він.

Джеймс хмурить брови.

— Про що?

— Навіщо я взагалі питаю? Звісно ж, знав, — мимрить собі під ніс батько.

Якусь мить він розглядає рейвах, який сам же учинив, потім нахилиється й починає вкидати в дорожню сумку речі, що

валяються на підлозі.

— Для чого ти пакуєш мої речі, тату? — хрипло питаю я.

— Ти негайно виїжджаєш.

Мені миттєво стає млосно.

— Що? — ледь чутно видихаю я.

Джеймс кладе теплу долоню мені на спину, даючи знак, що він зі мною.

— Цього року нам не бракує брудних заголовків у газетах. Я не дозволю, щоб благополуччя моєї компанії постраждало лишень через те, що ти без клепки в голові й залетіла від учителя!

Я присунулася ближче до Джеймса, і його рука стиснулася на моїй спині. Я шкірою відчувала, якого зусилля йому коштувало, щоб стримати себе.

Його голос лунав спокійно, коли він спробував заговорити з батьком.

— Ти не можеш вдавати, ніби нічого не сталося.

Батько мовчки смикає блискавку на дорожній сумці. У ній застряг шматочок одягу, і за мить ми чуємо, як тріщить тканина. Я здригнулася.

— Я? Ще б пак, я не можу, — цідить він і сильним ривком застібає сумку. Після цього обертається до валізи. Упершись коліном, він утоптує лахи й застібає і її. — Поїдеш до своєї тітки. І негайно. Ніхто не повинен дізнатися про твій... стан.

Мені забило дихання.

— Що?

— Ти не можеш так вчинити, — вигукує Джеймс.

Батько упирає в нас очі. Картина майже гротескна: він стоїть, упершись коліном у сріблястий чемодан, важко дихаючи, з розпатланим волоссям і в просякнутій потом сорочці.

— Я єдиний, хто в цьому домі ще не відбився глузду. Невже ти справді думаєш, що я дозволю тобі так... — він показав на мій живіт, — представляти цю родину? Ти хоч уявляєш, яку тінь це кидає на нас? На компанію «Бофорт»?

— То ось чим ти переймаєшся? — Голос Джеймса затремтів.
— Тільки цим?

— Звісно. А чим же іще?

— Ти маєш перейматися своєю донькою, хай тобі трясця!

Батько пирхнув.

— Не будь таким наївним, Джеймсе. — Його крижаний погляд зупинився на мені. — Тобі варто було уважніше розставляти пріоритети, Лідіє. Така ти неприйнятна для цієї сім'ї.

Стіни кімнати почали звужуватися. Я хитнулася в бік Джеймса й міцно вчепилася за нього.

— Ти не можеш вигнати Лідію та вдавати, ніби її не існує, — кинув йому Джеймс. Я відчула, як тремтить його рука у мене на спині.

Батько підводиться й ставить валізу. З багряним обличчям він бере її за ручку, хапає дорожню сумку й швидко прямує до нас.

Джеймс перерізує йому шлях.

— Відступи, Джеймсе.

— Навіть якщо ти сховаєш Лідію, через кілька місяців однаково всі дізнаються правду. Це нічого не змінить, а ти даремно зруйнуєш нашу сім'ю!

Минає секунда. А тоді батько кидає сумку, підносить руку й...

Моя реакція була інстинктивною.

Я шарпнулася вперед, загородивши собою Джеймса. Удар батька лучився на щоку й на вухо, він був таким сильним, що перед очима з'явилися чорні плями і здалося, що голова розкололася навпіл. У вухах задзвеніло, цей дзвін ставав усе гучнішим і я відчула, як земля тікає з-під ніг. Я намагаюся за щось ухопитися, щоб не впасти. Тієї миті, коли руки Джеймса підхопили мене, в очах уже потемніло.

Не знаю, скільки часу минуло, перш ніж я отямилася. Секунди або хвилини? Схоже, я лежу на підлозі. Гучні голоси посилюють біль у голові. Пульсуючий стукіт у скронях щосекунди употужнюється. Я намагаюся розплющити очі.

Поруч зі мною хтось стоїть на колінах і ніжно стрясає мене за плече. Джеймс. Він повторює моє ім'я, і в його голосі вчувається відчай.

Я кліпаю, і поступово кімната набуває чітких обрисів. Я лежу перед дверима гардеробної кімнати. Джеймс вмотив мене на своїх колінах і гладить мої руки. Очі його сповнені страху, але побачивши, що я опритомніла, він полегшено зітхає. Неподалік стоїть батько й дивиться на нас згори, досі тримаючи в руці валізу. Можливо, мені це здалося, але в його очах промайнуло полегшення. Утім, лише на долю секунди, бо

наступної миті він дістає з кишені телефона, натискає кнопку й підносить його до вуха.

Він дивиться мені в очі й холодним голосом промовляє:

— Персіваль? Підніміться, будь ласка, на другий поверх і віднесіть у машину сумки моєї доньки. Лідія сьогодні виїжджає. П

отім він відводить погляд від нас із Джеймсом, переступає через валізу і виходить із кімнати.

До горла підступає величезний клубок. Я торкаюся пальцями того місця, куди він вдарив, і більше не можу стримувати сльози.

— Усе буде добре, — шепоче Джеймс, міцно мене обіймаючи.
— Не турбуйся. Ми все владнаємо.

Проте мені здається, що мій брат уперше в житті не може захистити мене від того, що насувається на мене.

3

РУБІ

— Що це за машина? — запитую я Рена через кілька хвилин після того, як ми рушили по шосе в бік Пемвіка. З динаміків лунає якась музика, а по склу тарабаняють важкі краплі дощу. Я спостерігаю, як повільно ворушаться склоочисники, й чекаю, що вони от-от зупиняться. Або відваляться. Щомиті вони скриплять дедалі голосніше. Хоча, здається, Рен уже звик до цього звуку.

— У родині Фіцджеральд відбулися певні... фінансові зміни, — відказує він за якийсь час. — І мені подарували Джорджа.

Я знову оглядаю салон автомобіля. Він не схожий ні на якого Джорджа. Правду кажучи, він узагалі не схожий на що-небудь, чому можна дати ім'я. Сидіння оббиті брунатним кордом, який місцями потьмянів. А ще цей аромат! Наче поєднали запахи сигарет і старого дідуса.

— Ти назвав свою машину Джордж?

— Не я. А... одна моя подруга. — Рен повернув лівобіч і став вовтузитися з радіо, яке, схоже, було єдиною річчю в цьому автомобілі, молодшою за двадцять років. Щоправда, у нього був пошкоджений контакт, і Рен мусив торсати його після кожного повороту, щоб музика продовжувала звучати.

Знову запанувало мовчання. Я не наважувалася уточнити, що ж він мав на увазі під «фінансовими змінами». Ми з Реном майже незнайомі. Нас не пов'язувало нічого, крім того випадку

в минулому та нашої дружби з Джеймсом. Я неспокійно совалася на сидінні. Навіщо я сіла до цієї клятої машини?

Рен кинув на мене збентежений погляд.

— Я давно хотів із тобою поговорити, Рубі, — раптом промовив він.

Я спантеличено дивлюся на нього.

— Про що?

— Я повадився, як бовдур. Тоді на вечірці. Мені давно слід було перепросити. — Рен відкашлявся й знову постукав по радіо, хоча ми не повертали і музика не замовкала. — Я не мав так поводитися. Я був незрілим недоумком. Я розумію, що вже пізно, та все ж мені соромно. Пробач.

Такого я геть не очікувала почути. Тож зо хвильку усвідомлюю зміст його слів. Тоді важко ковтаю. Схоже, він не жартує, але я налаштована скептично. Люди не змінюються за один день.

— На вечірці у Сирила ти справді образив мене, запитавши про це. Тоді мені не здалося, що ти шкодуєш про той випадок, — відповідаю я за якийсь час.

— Я знаю. Я... ставився недовірливо, бо ти з'явилася з Джеймсом на тій вечірці, і хотів з'ясувати чому. Я виставив себе повним ідіотом. Я більше ніколи не вчиню, як два роки тому. Я змінився. Сподіваюся, за нагоди я зможу тобі це довести.

Набурмосившись, я дивлюся у вікно. Повз нас пролітають зелені дерева, поодинокі будинки та невеликі поля.

— Я однаково поцілувала б тебе тоді, — нарешті зізналася я й подивилася на Рена. Він дивився на дорогу. — Те, що ти зробив, кепсько. Ти мав мені сказати, що це був не фруктовий пунш.

— Я шкодую про свою поведінку. Справді. Я знаю, як Джеймс ставиться до тебе, тому ти важлива для мене. Сподіваюся, ти зможеш пробачити мені.

Таким Рена я не знаю. Хай що з ним зараз відбувається, здається, це змусило його задуматися про певні речі.

— Дякую, — кажу я згодом.

Він киває й знову зосереджується на дорозі.

Мої думки мимохіть повертаються до фотографій і звивистої «Б» на конверті, адресованому ректору Лексінгтону. Я згадую погляд Джеймса, коли він зізнався, що зробив ці світлини.

Я вірила йому беззастережно. Я думала, що знаю його. Невже я так помилилася щодо нього? Утім, навіщо йому було це робити? Після всього, що ми пережили разом?

Що довше я про це думаю, то все гірше поєднуються між собою деталі головоломки. Уся ця ситуація якась нереальна. Коли я прокинулася сьогодні вранці, то планувала обговорити з оргкомітетом наступний захід і позайматися з Джеймсом у бібліотеці. А зараз? Зараз я сиджу в машині Рена Фіцджеральда, бо він запропонував мені свою допомогу.

— Яке тобі взагалі діло до наших із Джеймсом стосунків? — запитую я.

Запитання пролунало доволі різко, і я помітила, як Рен зіщулився.

— Не так висловилася, — швидко проказала я. — Я просто думала, що тебе дратує те, що Джеймс проводить час зі мною.

Рен вмикає поворот, і ми з'їжджаємо на інше шосе. До будинку Джеймса залишається якихось десять хвилин. Музика

знову змовкає, втім, Рен не зважає на це і не береться смикати бідне радіо.

— Тут ідеться не про тебе, — мовить він за якусь мить. — Я просто не міг зрозуміти, чому після понад п'ятнадцяти років дружби ми раптом стали неважливі для Джеймса.

— Це не так. Ваша дружба для нього багато важить.

Рен усміхнувся.

— А я в якийсь момент у цьому засумнівався. Можливо, тому, що своїх турбот було достатньо.

Я задумливо киваю.

— І я... — Рен намагається дібрати потрібні слова. — Я ще ніколи не бачив Джеймса таким, як останніми тижнями. Мало хто про це знає, але він довгий час був справді нещасний. Його батько покидьок, і, хоча Джеймс ніколи не говорив мені цього, я певен: якби в нього був вибір, він ніколи не працював би у «Бофорт». Він нічого не може з цим вдіяти, але відтоді, як він познайомився з тобою, він став наче... вільнішим. Спокійнішим.

Я відчуваю, як палахкотять щоки.

— Я хочу, щоб мій друг був щасливий. — Він глянув на мене. — І ти йому даєш це відчуття.

Я хотіла було щось сказати, але Рен провадив далі.

— Коли Алістер розповів про те, що тебе виключили, а потім я побачив тебе в Гормсі, то просто захотів допомогти. У мене немає прихованих мотивів. Це правда.

— Гарзд, — озиваюся я.

— До того ж... — Рен відкашлявся. — Тепер я ліпше розумію Джеймса. Може, це теж є причиною.

Я хотіла уточнити, що він має на увазі, але ми вже під'їхали до будинку Бофортів. Рен опустив скло, і я чекала, що він натисне на кнопку дзвінка біля воріт, поруч із якою примостився невеликий дисплей, що показував гостей. Утім, на мій подив, Рен дістав із кишені над сонцезахисним козирком електронну картку-ключ і приклав її до чорної поверхні поруч із дисплеєм. Ворота заворушилися, і ми потрапили на територію.

Біля входу в будинок я побачила лімузин, і мене мало не знудило.

— Що там сталося? — пробурмотів Рен.

Тільки тоді я помітила, що багажник машини відчинений і Персі вантажить туди якісь торби.

Я важко ковтнула. Щось тут не так.

Рен припаркувався, і ми вийшли з машини. Цієї миті на порозі з'явилася Лідія. Вона затулила обличчя руками, а її плечі тремтіли. Джеймс стояв поруч і обіймав її. Він щось прошепотів їй на вухо, і Лідія кивнула. Ця картина нагадала мені світлину з похорону, і по моїй спині пробіг мороз.

Ми з Реном отетеріло перезирнулися й рушили вперед. Та, коли ми підійшли до сходів, з дверей показався Мортімер Бофорт. Здавалося, він хоче просвердлити мене наскрізь своїм поглядом, але це не завадило мені підійти до Лідії.

Коли Джеймс побачив мене, його очі полізли на лоба.

— Рубі, — прошепотів він. — Що...

Я лише похитала головою й ніжно торкнулася руки Лідії.

— Лідіє, — тихо прошепотіла я.

Вона опустила руки. Її очі були заплакані, але не це вражало: половину її обличчя вкривали червоні плями. Серце боляче стислося, і я мимоволі підняла погляд на містера Бофорта.

Та його обличчя набрало байдужого виразу. Я ніколи не подумала б, що зможу ненавидіти цю людину ще сильніше, але цієї миті мені хотілося кинутися на нього й завдати того самого болю, якого спізнали Джеймс і Лідія.

— Що трапилось? — запитав Рен, переводячи погляд із Лідії на Джеймса. — Для чого ці валізи?

Лідія і Джеймс мали такий вигляд, мовби пережили щось страшне.

— Лідіє, вже час, — пролунав крижаний голос містера Бофорта. Він пройшов повз нас і спустився сходами до автомобіля. Потім демонстративно відчинив дверцята.

— Батько знає про вагітність. Я...я мушу поїхати, — вичавила із себе Лідія. — До нашої тітки.

— Вагітність? — спантеличено повторив Рен.

Джеймс міцніше стиснув плечі Лідії.

— Я вагітна, — прошепотіла Лідія. — Від Грехема Саттона.

Рен роззявив було рота, ніби мав щось сказати, але передумав. Схоже, йому забракло слів.

— Лідіє! — прогримів голос містера Бофорта.

Мене охопив розпач. Я озирнулася на машину.

— Я можу щось зробити? — запитала я, всуціль приголомшена. Я цілком реально відчула розлуку — те, із чим я не могла впоратися. Особливо тоді, коли вона заскакувала зненацька.

— Є бодай щось, що я можу зробити? — вигукнула я, стримуючи сльози.

Лідія похитала головою й провела рукою по щоці.

— Ні. Я... я подзвоню тобі, щойно в мене з'явиться телефон.

— Добре, — хрипко відказала я.

Вона пішла вниз по сходах. Ще ніколи я не почувалася такою безпорадною.

— Рубі, — тихо промовив Джеймс, і наші погляди зустрілися. Він нерішуче взяв мене за руку й погладив по долоні.

— Я присягаюся, що не надсилав цих знімків Лексінгтону.

У голові роєм рояться всілякі думки, і я не знаю, на якій мені варто зосередитися. Джеймс, схоже, відчуває те саме.

— Я дуже хочу все тобі пояснити, але не можу відпустити Лідію з батьком у Бекдейл. — Він стиснув мою крижану руку. — Прошу, повір мені.

Я пригадала все, що ми пережили з Джеймсом за останні кілька місяців. Що ми пообіцяли бути відвертими одне з одним, завжди залишатися разом і не дозволяти будь-чому стати між нами.

Утім, зараз не час для дискусій. Та якщо ще кілька годин тому я була впевнена, що більше навіть не гляну на Джеймса, то тепер готова вислухати його пояснення.

— Це не може тривати вічно, — нарешті озвалася я. — Ти мене сьогодні сильно поранив.

— Я знаю. Мені дуже шкода. Але я прошу тебе — цього разу востаннє, — тихо проказав він.

Я кивнула й відпустила його руку.

Джеймс глянув на Рена.

— Про вагітність ніхто не знає. Будь ласка, збережи це в таємниці.

Рен кивнув.

Тоді Джеймс збіг по сходах і сів до Лідії в машину. Персі зачинив дверцята й пішов до свого місця. На долю секунди наші погляди зустрілися над дахом Rolls-Royce. Персі, як і я, мав засмучений вигляд.

Коли він сів у машину, вона відразу ж рвонула з місця. Я дивилася услід, поки вона не зникла за воротами. Мое серце шалено калатало.

— Дідько, — вигукнув Рен.

Я мовчки кивнула у відповідь.

Кілька хвилин ми дивилися у той бік, де зник Rolls-Royce. Потім Рен зітхнув.

— Ходімо, — промовив він. — Мусимо заспокоїтися.

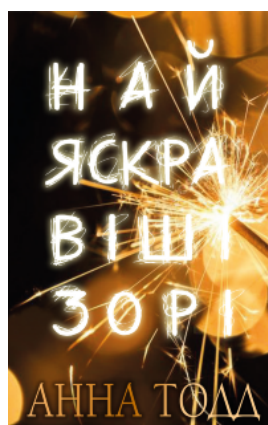
АЛІСТЕР

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

Врятуй себе

Найяскравіші зорі

Суджені. The One

Найтемніший місяць

Врятуй мене

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ